

מ"ת 28643/07/15 - מדינת ישראל נגד סלטאן טקאטקה

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 28643-07-15 מדינת ישראל נ' טקאטקה(עציר)
תיק חיצוני: 2883/15

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב סלטאן טקאטקה (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים.

האישום - וראיות לכאורה

1. כפי הנטען בכתב האישום, ביום 2.7.15 שהה המשיב בתחומי ישראל ללא אישור שהיה כדין. האירוע מושא האישום התרחש בהר הבית, בעת סיור במקום של קבוצת מבקרים יהודים מלווה בשוטרים (להלן: "המבקרים"). לאורך הסיור נצמדה למבקרים קבוצה של עשרות גברים ומספר נשים, שהמשיב היה ממוביליה (להלן "המתקבלים"). המתקבלים קראו קריאות קולניות "מוות לישראל", "אללה אכבר" ועוד כדי להפריע למבקרים, כשהמשיב מבקש מהם לחזור על הקריאות. לעבר המבקרים נזרקו נעל ואבנים, שאחת מהן פגעה בכתפו של אחד המבקרים. המשיב עצמו יידה מספר אבנים לעבר המבקרים, שחשו מאוימים והחישו את יציאתם מהר הבית. למשיב מיוחסות עבירות של התקהלות אסורה, נסיון תקיפה ממניע גזעני, וכניסה שלא כדין לישראל.
2. ההגנה אישרה כי קיימות ראיות לכאורה לשהיה בלתי חוקית בישראל, וטענה כנגד קיומן של ראיות לכאורה בנוגע להשתתפות בהתקהלות ונסיון התקיפה בדגש על ידיו אבנים. לטענתה אין להיסמך על הודאת הנאשם משניתנה במצב נפשי קשה, ותיעוד הוידאו לא מצביע על ידיו אבנים. בין היתר הפנתה להחלטה מיום 8.7.15 בשלב מעצר הימים, שהורתה על שחרורו של המשיב בתנאים.
3. עיון בחומר הראיות מעלה כי זה כולל, ראשית, הודאה של המשיב בגרסה מפורטת ולאחר שנועץ בעורך-דין (הודעה מיום 7.7.15, ש' 7). המשיב סיפר כי נכנס לישראל ללא אישור, וישן במסגד אלאקצה. כשנשאל מה עשה "כשנכנסו יהודים להר הבית" הגיב "המתנחלים?! צעקנו לעברם... אני ועוד צעירים..." (ש' 58-61). הוא תאר כי עשה זאת כדי לגונן לשיטתו על המסגד "מהיהודים" ששמע בחדשות כי הם מבקשים להרוס את המסגד (ש' 77-82).

ומשום ש"לקחו את האדמות שלנו" (ש' 108). המשיב אישר כי הוא שונא יהודים (ש' 219). לכן ניסה למנוע את ביקורם (ש' 88) וקרא את הקריאות המפורטות בכתב האישום (ש' 65, 94, 102). המשיב אישר כי הנהיג את המתקבלים בכך שקרא לעברם לצעוק לעבר קבוצת היהודים (ש' 115-137). עוד אישר לשאלות החוקר כי זרק אבן בגודל של כדור טניס, ובהמשך שינה טעמו ואישר שזרק מספר אבנים לעבר המבקרים. זאת, כשהוא מודע לפציעות החמורות שעלולות להיגרם כתוצאה מכך (ש' 163-193). הוא אף ביקש מיתר המתקבלים להשליך אבנים לעברם וכך עשו (ש' 209-210). המשיב זיהה עצמו בסרטונים צועד עם יתר המתקבלים, צועק לעבר המבקרים וקורא "מוות לישראל" וקריאות נוספות.

4. יש עם זאת לתאר את דינמיקת החקירה, כעולה מן ההודעה. חלק לא מבוטל מתשובותיו המפלילות של הנאשם ניתן תוך שהוא מאשר שאלות של החוקר, אשר הציג בפניו אפשרויות עובדתיות והמשיב אישרן, ולעיתים הסתייג ובהמשך חזר בו ואישר. על בית המשפט הדין בהליך העיקרי יהא לבחון את השפעתה של דינמיקה זו על המשקל המיוחס להודעה. זאת, בפרט, בסוגיית ידיו האבנים על ידי המשיב, וזאת משום שאקט זה, להבדיל מעצם נוכחותו בהתקהלות והשתתפות בה, אינם מתועדים בסרטון הוידאו ובנוסף אין עד ראיה שמתאר כי ראה את המשיב מיידה אבנים (על כך בהמשך).

5. אלא, שאיננו מצויים בהליך העיקרי אלא בשלב המעצר. אינני סבור כי לשלב הנוכחי יש בסוגיה עליה עמדתי לעיל כדי לגרוע מקיומן של ראיות לכאורה, או ממשקלן. כידוע, בשלב זה של ההליך אין בית המשפט מכריע בקיומן של ראיות מעל לספק. מבחן של ראיות לכאורה הוא בקיומו של פוטנציאל להרשעה בהליך העיקרי על סמך אותן ראיות, ובית המשפט הדין בבקשה למעצר לא יבחן, ככלל, את מהימנותן של ראיות התביעה (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96); בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל** (25.6.15)). הדברים אמורים גם בהודאת נאשם.

6. זאת ועוד, קיימות אינדיקציות התומכות באמינות ההודאה. כך העובדה שהמשיב ידע גם להכחיש אפשרות עובדתית שהונחה בפניו בידי החוקר, כי זרק נעלים לעבר המבקרים (ש' 147-158). כך גם העובדה שהמשיב מסר את הודאתו לאחר שנועץ בעורך דין, ושהמתואר בה (בסייג עליו עמדתי לעיל) הולם את מכלול הראיות כפי שיוצג בהמשך. בכיו של המשיב בראשית החקירה כמתועד בה (ש' 11) עשוי לתמוך אמנם באפשרות לה טענה ההגנה למצוקה נפשית, אך עשוי להתפרש גם בדרכים שונות ואין די בו כשלעצמו כדי למנוע היסמכות על ההודאה. גם חזרתו של המשיב מהודאתו בהמשך, בחקירה מיום 14.7.15, אינה שוללת היסמכות עליה. כל אלה אינם מאפשרים לקבוע, במסגרת הדיון בראיות לכאורה, כי אין להיסמך על ההודאה.

7. מסקנתי זו מבוססת, כאמור, על תימוכין להודאה המצויים בחומר הראיות. החומר הקיים קושר את המשיב להתקהלות, לקריאות במסגרתה ולדומיננטיות ביחס למתקבלים, כפי שהוא עצמו תאר במסגרת ההודאה. הדבר עשוי, בהליך העיקרי, לספק גם את דרישת ה"דבר מה".

כך הודעות השוטרים שליוו את קבוצת המבקרים, סלימאן חמוד ואברהים סעד, שתארו ידיו אבנים וקריאות לעבר המבקרים. סעד גם הצביע על מי שהיה דומיננטי מבין קבוצת המתקבלים, מסר תיאור שהולם את המשיב (גלביה שחורה, כובע שחור, מזוקן - ש' 14 להודעתו) והצביע עליו בסרטון הוידאו (ש' 27). סעד הוסיף שביקש מהצעירים להפסיק אך הם התעלמו וכי מחשש לקבוצת המבקרים זירז את ביקורם והוציאם משטח הר הבית. השוטר מאהר אבו חמדה לא ראה ידיו אבנים אך שמע "את הטריקה שלהם" (ש' 24) וזיהה את המשיב בסרטון הוידאו, אותו תאר צועק "מוות לישראל וחמאס צריכים להיות פה ולשלוט" (ש' 9, 32). אוריה הלר, אחד המבקרים, סיפר על ידיו חפצים

"הצלחתי לזהות נעליים, השוטרים אמרו אבנים, אני לא ראיתי" (ש' 23. בדומה מבקר בשם חננאל בן ארי סיפר על ידיו חצץ). מבקר אחר בשם מיכאל בן ארי סיפר על ידיו אבנים וכי חש מאוים מאוד מול "קבוצה ענקית של צעירים" ש"התגודדה מעלינו בצעקות ותנועות איום" וגם בנו אהרן בן ארי סיפר על ידיו אבנים. לבסוף, קצין המשמרת אדיר איטה הבחין במשיב כמי שהוביל את קבוצת הצעירים תוך שהוא מסיתם לצעקות ולהיצמד לקבוצת המבקרים, כשהיתר נשמעים לו ומבצעים.

8. נתונים אלה, הן מבחינת טיב השתתפותו של המשיב באירוע והן מבחינת הצבעה עליו כדמות דומיננטית בקבוצת המתקהלים, מתיישבים עם הדברים שמסר המשיב בהודאתו.

בנוגע לידי אבנים בולט, מחד, העדר זיהוי של מי מהעדים את המשיב מיידה אבנים. מאידך, עצם קיומו של ידיו אבנים בידי קבוצת המתקהלים כמתואר בידי העדים עשוי, בהליך העיקרי, לספק את דרישת ה"דבר מה" להודאתו של המשיב. ברי כי אינני קובע מסמרות בנושא בשלב זה, ודי באפשרות שהדבר יתקיים כדי לבסס קיומן של ראיות לכאורה.

9. הוספתי וצפיתי בסרטוני האירוע. המשיב נראה בהם כשהוא שותף לתהלכה, הגם שבשלב שתועד בוידאו מעורבותו מתמצה בהליכה בין קהל הצועדים, מחיאת כפיים ובמקרים מסוימים הוא נראה עומד במרחק-מה ומתבונן (למשל סרטון 40, מונה 00:40, 00:47). הוא אינו נראה, בשלבים אלה של התהלכה, מיידה אבנים ואף אינו בין הדמויות הקולניות בקהל המתפרעים, או בין הדמויות אשר נצמדות לקבוצת המבקרים.

10. העדר תיעוד וידאו של ידיו אבנים בידי המשיב מוסבר בהודעתו של השוטר ג'בר נבואני שביצע את הצילום. הלה תאר כי לאחר שקיבל דיווח לפיו קבוצת צעירים רדפה אחרי מבקרים יהודים בהר הבית ויידתה לעברם אבנים, ניגש למקום והחל בצילום (ש' 5). בדברים אלה יש הסבר מדוע בתיעוד הוידאו של השוטר לא נראים ידיו אבנים, ומדוע אין בעובדה זו בפני עצמה לאיין את גרסת התביעה (והמשיב בהודאתו) בנושא, שכן השוטר החל לתעד בשלב מתקדם של האירוע ולאחר שכבר ידו אבנים.

ועם זאת, טיב מעורבות המשיב כפי שעולה מסרטוני הוידאו וגם בשים לב לכך שאלה מתעדים רק חלק מהאירוע מחדד את הצורך בבחינה, בהליך העיקרי, של הסוגיה בה דנתי לעיל.

11. אשר לטענת ההגנה הנסמכת על החלטת בית משפט השלום בשלב מעצר הימים, הרי שהחלטה זו בוטלה בערר. בהחלטת הערר עמד בית המשפט המחוזי, בין היתר, על כי באותה החלטה לא נזכרה הודאת המשיב.

12. כל אלה מובילים למסקנה לפיה קיימות ראיות לכאורה למיוחס למשיב. למרות הצורך עליו עמדתי לעיל בבירור מעמיק יותר בהליך העיקרי, איני סבור כי ניתן לקבוע שקיימת "חולשה" בראיות לשלב זה.

עילות המעצר והאפשרות להסתפק בחלופה

13. העילות הקיימות הן בעלות עצמה. כך, ראשית, החשש מהימלטות. כידוע, עצם היותו של אדם תושב שטחים הוא שיקול רלבנטי, בעיקר בשל החשש הטבוע במישור זה. ועם זאת אין הדבר אומר כי אחת דינו למעצר עד לתום

ההליכים, ובמקרים בהם עצמת העילה מאפשרת זאת ניתן להורות על שחרורו בתנאים הכוללים הפקדה כספית וערובות משמעותיות (בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל** (4.11.13)).

14. אלא, שבמקרה דנן נלוות לשהיה הבלתי חוקית עבירות נוספות, בעלות מניע לאומני גלוי ודומיננטי. המשיב, כפי העולה מהודעתו, רויי ברגשות שנאה כלפי יהודים ואינו מהסס לתת להם ביטוי, לא רק בקריאות ומעשים שתכליתם בין היתר הטלת אימה, אלא גם במעשי אלימות שבוססו לפחות ברמת הראיות לכאורה ותוך שהוא מודע לפגיעה הפיסית שעלולה להיגרם במעשיו. לצד העצמת עילת ההימלטות יש בנתונים אלה לבסס גם עילת מסוכנות.

15. כידוע, מקום בו מבוצעות עבירות ממניע אידאולוגי, תטה הכף לעבר מעצרו של המבצע עד לתום ההליכים (בש"פ 700/15 **מדינת ישראל נ' טויטו** (2.2.15)). כך וודאי כאשר המבצע הינו שוהה בלתי חוקי, וזאת בהתאם לקווים המנחים שנקבעו בעניין **קונדוס** הנזכר לעיל. מקרה זה אינו מתאים, אפוא, להוראה על שחרור ממעצר.

אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

זכות ערר כדין.

ניתנה ביום 19.7.15, במעמד הצדדים.